

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

12. Za slovo.

Zadnji dan šole! Učenci prihajajo praznično oblečeni v šolsko poslopje. Veselje jim žari z obrazov. Zavedajo se, da so med šolskim letom pošteno vršili svojo dolžnost. Le nekaj obrazov je poparjenih, pustih. Vest jim očita — ne obrazom, ampak tistim, ki nosijo te obraze — da so slabo dovršili svojo nalogo.

Ko dobe učenci šolska naznanila, se razprše na svoje domove: prične se veseli čas počitnic. Nič skrbi, nič več učenja, nič strahu, nič nalog! Oh, kako je to lepo!

Tudi naša šola za lepo vedenje naj ima svoj konec.

»Na!« se boste oddahnili, »vendar enkrat! In zdaj gremo na počitnice! Juhu, juhej!«

Šolo bomo končali, to je res. A počitnic ne bo nič. Naša šola jih nima, jih ne pozna. Kar ste se naučili v tej šoli lepega vedenja, to morate znati vse dni svojega življenja. Šele, ko se boste vlegli v hladni grob, ko bo vam vsevedni Sodnik dal v roke spričevalo in plačilo, kakršno ste si pač zaslužili v življenju, šele takrat bo imela šola lepega vedenja svoje počitnice.

Eno si pa še posebe dobro zapomnite: Niso samo ljudje, ki zahtevajo, da se moramo lepo vesti; s a m B o g j e t i s t i, k i z a h t e v a o d v s a k e g a č l o v e k a l e p e g a v e d e n j a.

Ne verjamete? Z glavo zmajujete, z ramami migate? Nič ne dé.

Poglejte samo v katekizem! Božje zapovedi, tudi cerkvene zapovedi in nauk o krščanski pravičnosti — ali ne spada vse to v šolo lepega vedenja? In zgodbe svetega pisma, ki jih tako radi prebirate? Ali ne najdete v njih bogato zalogo naukov, ki vas opominjajo na lepo vedenje?

»Ali težko se je lepo vesti, težko!«

Vemo, priznamo. Človek je slab. In vi ste tudi ljudje. In koliko vidite slabih zgledov! Več ko lepih. In tisti, ki se grdo vedejo, imajo sebe za junake, za pogumne. Vi to vidite, skoroda verjamete.

In vendar ni res. Tisti je junak, ki se zna vkljub slabim zgledom malopridne tovarišije vendarle lepo vesti. Vi boste junaki korenjaki, če se boste vedno in povsod vedli tako, kakor smo se učili v tej šoli lepega vedenja in kakor zahteva od nas Bog sam.

V naši šoli smo vam podali kopico naukov. Prav je, lepo je, če ste voljni, da uravnate vedenje in življenje po njih. Eno pa je, kar vas lepo prosimo: te nauke večkrat preberite! Seveda, če niste že vseh »Angelčkov« raztrgali in v peč pometali? To bi bilo pa tudi nehvaležno vedenje do dobre knjige.

Včasih si tudi malo izprašajte vest, ki ve marsikaj povedati o vašem vedenju. Posebno pazite na napako, ki ste ji najbolj vdani. Nima vsak vseh slabosti in ne vsak vseh popolnosti. Eden je bolj nagnjen k lažnivosti, drugi ljubi kletvino, tretji se ponša z nedostojnim govorjenjem, četrti je trmast, petega ujezi vsaka najmanjša stvarca... Na slabost, ki ste ji najbolj usužnjeni, najbolj pazite in si prizadevajte, da se je iznebite.

Ne obupavajte pa, če se kake slabosti ne morete odvaditi takoj na prvi mah. Morebiti bo trpelo leta in leta, preden boste sami sebe ukrotili in pre-

magali. Samo nikar ne odnehajte! Pogum, vztrajnost, pa bo šlo.

Pa tega nikar ne pozabite, da nas v boju za lepo vedenje podpira sam Bog. Brez pomoči od zgoraj tudi tu ne gre. Zato nikar ne pozabite na četrto poglavje katekizma! Tam je nauk o tem, kako nam Bog pomaga, ako mi hočemo.

Zdaj pa, otroci, zdravi ostanite! Bodite pridni in poslušni doma in v šoli! To bo najbolj zanesljivo znamenje, da napredujete v lepem vedenju.

Z Bogom!

J. E. Bogomil:

Dogodki.

III.

Pa ni odlegel. Vnovič je hitel poskusiti. Nekaj poguma je bilo v njem.

Veter je pregnal oblake, in žarko solnce je posvetilo na zemljo.

Aha! Upanje na tetine darove je pregnalo tudi Janku spomin na zjutranjo nesrečo in mu je vdihnilo nove podjetnosti.

Preoblekli so ga mama, ker je bilo treba. In zdaj je ponosno brez dežnika korakal po vasi. Nič korakal! Kar tekel je. Kaj mi vemo, zakaj?

Ob potoku so se pasle Dremotove gosí. Po stezi je pa pritekel Janko.

»Phhhh!« se je oglasilo za Jankom.

Komedija! Kaj bo to? Kdo pa tako piha in sika? Ali —?